

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

شبا هنگ راد
۱۴ می ۲۰۲۱

تداوم جنایت در افغانستان

براستی از هنگام اشغال افغانستان توسط امپریالیست‌ها، نمی‌شود ورق‌پاره‌ها و بلندگوهای تبلیغاتی وابسته بدانان را ورق زد و گوش داد و در آن خبری از تعرض به جان و مال توده‌های ستمدیده نخواند و نشنید. متأسفانه در پهنه افغانستان نه روزانه بسا که ثانیه‌های آن، پُر از ارتکاب جنایات توسط سرمایه‌داران بین‌المللی به همراهی دار و دسته‌های مسلح و ارتجاعی‌شان علیه کارگران، زحمت‌کشان، زنان و جوانان و به ویژه کودکان است. شعله‌ورتر کردن جنگ و بمب و بمب‌گذاری در اماکن عمومی، بیمارستان‌ها، مجالس عروسی و عزاداری و نیز مدارس، به سیاست روتین و انتخابی سرمایه‌داران تبدیل گشته است.

البته قرار بر این بود که «دمکراسی»، «امنیت» و «حقوق» بدیهی مردم را در این سرزمین به ارمغان آورند؛ قرار بر این بود تا جامعه را در جهت سعادت، خوشبختی و زندگی بهتر سمت و سو دهند، دریغ آن‌چه را که جهان انسانی بیش از دو دهه است با آن‌ها رودررو می‌باشد، فقر، تنگدستی و ناامنی بیش از پیش، گسترش جنگ و تلف شدن تعداد بی‌شماری از آینده‌سازان جامعه است. در حاشیه ناگفته نماند که وضعیت کنونی افغانستان را نمی‌شود خارج از مناسبات و سیاست‌های جنگی امپریالیست‌ها در منطقه خاورمیانه توضیح داد. جانپان بشریت منطقه را به آشوب کشانده‌اند تا بر انبان بی‌انتهای‌شان بیفزایند؛ جامعه و زندگی مردم را ناامن‌تر کرده‌اند تا قدر قدرتی خود را به نمایش بگذارند؛ جامعه و زندگی که متأسفانه دهه‌هاست کمترین نشانه‌هایی از سازندگی، آرامش، آسایش، سرزندگی و امنیت مردم نیست؛ جامعه و مردمی که از حال و روزگار و از فردای خود خبری ندارند و قادر به تهیه نان شب نیستند. همه، از هر قشر و صنفی، سن و سالی در معرض حمله و تعرض بی‌رحمانه جنایت‌کاران و وابستگان به سرمایه‌های بین‌المللی‌اند و آن‌چه در این بین دردناک‌تر و غم‌انگیزتر می‌باشد، مثله کردن بدن‌های نحیف کودکان و دانش‌آموزانی همچون «مکتب سیدالشهداء» است. کودکان و دانش‌آموزانی که از جمله سرمایه‌های آتی جامعه به حساب آمده و بدون آنان سرزمین افغانستان، قادر به رشد و عبور از پله‌های ترقی نیست. سوال این است که این چه جامعه‌ایست که بدن کودکان را برای مقصد پلیدشان نشانه می‌گیرند؟ این جامعه‌ایست که در آن از یک‌سو در بلندگوهای تبلیغاتی‌اش حرف از به رسمیت شناختن حقوق مردم به‌میان می‌آورند و از سوی دیگر خانه‌های آنان را به تلی از خاک تبدیل می‌سازند؟

در حقیقت پاسخ پرسش‌های بالا را بروشنی می‌شود در رفتار و در کردار روزانه قدرت‌های بزرگ، دولت‌های وابسته و دیگر دار و دسته‌های مسلح و وابسته بدانان به‌عینه دید. حمله به بیمارستان‌ها و تعرض به زنان و دختران و آن‌هم به

بهانه‌های واهی و غیرانسانی، ترویج فرهنگ عقب‌مانده و نظایر این‌ها، از جمله مواردی است که در ابعادی گسترده در سرزمین افغانستان حیات دارند و دریغاً که چشم‌اندازی از برون‌رفت از آن‌ها نیست. خلافِ مدافعان «دمکراسی» و محترم شمردن به «حقوق» پایه‌ی میلیون‌ها توده‌دربند و نیز راه‌اندازان جنگ‌های ارتجاعی و مخرب، اوضاع در هم ریخته افغانستان، مطابق با خواست و مرام مردم نیست؛ زیرا که سازمان‌دهندگان اصلی آن سرمایه‌داران‌اند و ربطی به منافع کارگران، زحمت‌کشان، زنان، جوانان و به ویژه کودکان ندارد. کدام جامعه انسانی مدافع تعرض خونین و وحشیانه به کودکان و دانش‌آموزان است؛ مگر می‌شود تصاویر مخابره شده و بدن‌های خونین و لت و پار شده دانش‌آموزان افغانستان را مشاهده کرد و بر انزجار و بر تنفر خود نسبت به عاملان و آمران آن نیفزود؟ مگر می‌شود ارتکاب چنین اعمال شنیع و فجیعی را صرفاً به این و یا آن حکومت و دولت، به این و یا آن دار و دسته ارتجاعی و مسلح نسبت داد؟ در حقیقت همه در تولید چنین وضعیت دردناک، کُشت و کُشتار کودکان سهیم‌اند؛ چرا که همه از یک قماش‌اند و تفاوت ماهوی از یکدیگر ندارند؛ همه و خلاف ادعاهای‌شان، کت بسته در پی اجرای سیاست‌های جنگی امپریالیست‌ها در منطقه خاورمیانه و به ویژه در پهنه افغانستان‌اند. بی‌علت نیست که جرثومه‌های فساد و تبااهی مدارس را مورد هدف قرار می‌دهند تا سیاست‌های ارتجاعی و منفعت‌طلبانه‌شان را پی گیرند. جانپان بشریت اماکن عمومی را به خاک و خون می‌کشند تا بر ناامنی جامعه بیفزایند. سیاست و اعمالی که از دیرباز و آن‌هم تحت لوای «برقراری نظم نوین جهانی» و «خاورمیانه بزرگ» در دستور کار امپریالیست‌ها قرار گرفته و تابه‌حال زیرساخت‌های جوامعی همچون افغانستان را به ویرانه تبدیل کرده است. جوامعی که روزانه شاهد زاد و ولد دار و دسته‌های ارتجاعی چون طالبان، القاعده، داعش و امثالهم در منطقه خاورمیانه و در افغانستان است.

با این اوصاف تعرض وحشیانه به دانش‌آموزان مدارس همچون «مکتب سیدالشهداء» افغانستان را هم می‌باید در چهارچوب سیاست‌های جنگی امپریالیست‌ها در منطقه توضیح داد و به خصوص بر این‌موضوع اشراف داشت که تا وقتی سرزمین افغانستان، در اشغال و در اسارت قدرت‌مداران بین‌المللی، دولت‌های وابسته و دیگر دار و دسته‌های مسلح‌شان می‌باشد، تعرض به مدارس و دانش‌آموزان، جنگ و خون‌ریزی در ابعادی گسترده‌تر ادامه خواهند داشت. زیرا که تضمین امنیت و جان مردم و کودکان به عهده سرمایه‌داران و نیروهای وابسته بدانان نیست؛ برای این‌که آن‌ها آمده‌اند بر تشنج در جامعه بیفزایند و از قبل آن‌ها سودهای کلانی به جیب بزنند؛ آمده‌اند تا سیاست‌های جنگی امپریالیست‌ها را بر میلیون‌ها توده‌دردمند تحمیل کنند. بیش هزاران کشته و آواره، هزاران مجروح و تخریب زیرساخت‌های جامعه افغانستان در خلاف این نظر نیست که سازمان‌دهندگان جنگ کنونی، طرف مردم نیستند و مقاصد و اهداف‌شان در تخالف با مقاصد و اهداف سازندگان اصلی جامعه است.

خلاصه تضمین سعادت و امنیت جامعه و به خصوص پایان جنگ‌های ارتجاعی و خانمان‌سور، در گرو راه‌اندازی جنگ‌های انقلابی و آن‌هم به رهبری کمونیست‌های با برنامه است. تنها در چنین شرایطی است که می‌توان از جان کودکان و دانش‌آموزان حفاظت کرد؛ تنها با بیرون راندن قدرت‌مداران بین‌المللی و با سرنگونی دولت وابسته بدانان و دیگر دار و دسته‌های مسلح و ارتجاعی‌شان از سرزمین افغانستان است که می‌شود، ثروت‌های جامعه را بین سازندگان اصلی آن تقسیم و به خصوص از شر جنگ‌های ناعادلانه و کُشنده خلاصی یافت.

۱۳ مه ۲۰۲۱ برابر با ۲۳ اردیبهشت [ثور] ۱۴۰۰